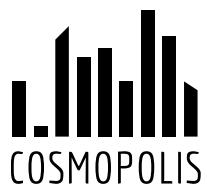

Alex Hay

NAPĚTÍ

VAŠE
HOSPODYNĚ

COSMOPOLIS

Alex Hay

VAŠE
HOSPODYNĚ

Přeložila Ivana Čejková

Copyright © 2023 Alex Hay

The right of Alex Hay to be identified as the Author of the Work has been asserted
by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

First published in Great Britain in 2023 by HEADLINE REVIEW

An imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Ivana Čejková, 2024

Cover photo © WillemijnB / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3787-9

Mamince, která mě přiměla začít.
A Tomovi za to, že této knize fandil
na každém kroku.

DŮM DE VRIESOVÝCH

si Vás dovoluje pozvat na

MAŠKARNÍ PLES

v pondělí dvacátého šestého června
roku devatenáct set pět
v devět hodin

V PARK LANE, W1 – BLACK TIE

Prosíme o potvrzení účasti
adresované paní domu

POST OFFICE TELEGRAPHS.

If the security of an Inland Telegram be doubted, the telegram will be repeated on payment of half the amount originally paid for the transmission, any fraction of 1d. less than 1d. being reckoned as 1d.; and if it be found that there was any inaccuracy the amount paid for repetition will be refunded. Special conditions are applicable to the repetition of Foreign Telegrams.

Charges }
to pay }

4^s. Paid

PRIPOMINAME, ZE AUKCE JE OTEVRENA STOP
PRIJIMAME POUZE NEJLEPSI NABIDKY STOP
PREJEME HODNE STISTI STOP
VASE HOSPODYNE

1

*Pátek, 2. června 1905
Park Lane, Londýn*

Paní Kingová rozložila na kuchyňský stůl všechny nože. Ne proto, aby pana Shepherda vyděsila, i když věděla, že z toho má hrůzu, ale proto, že si na nich zakládala. Měla kvalitní kuchyňské náčiní a skvěle se o ně starala. A tohle byla *její* kuchyně.

Místnost vydrbali do posledního místečka, jako by chtěli vymést i to nejmenší smítko. Deska stolu se stále ještě leskla vlhkostí. Paní Kingová cítila, jak dům praská napětím, celá ta hora mramoru, železa a skla se jí třásla nad hlavou, v trubkách hučelo.

Počítala, že má nanejvýš dvacet minut, než ji vyhodí. Madam už byla vzhůru a čekala na ni v obrovské, tiché ložnici. Už teď měli se snídání zpoždění. Nesmí už ztratit ani minutku. Nesmí nikoho jiného ohrozit. Nezáleží na tom, co provedou jí – s tím už se nějak smířila –, ale věděla, že potíže se umí množit, růst jako popínavé rostliny a chytat další lidi. Pohybovala se po kuchyni rychle, chodila od skříňky ke skříňce, kontrolovala vše, na co přišla, prohrabávala se zásuvkami. Hledala chybičku, chybějící kousek, něco, co není na svém místě. Ale všechno bylo v naprostém pořádku.

Příliš dokonalé, pomyslela si a zamrazilo ji.

Na zeď padl stín.

„Budu potřebovat vaše klíče, paní Kingová.“

Cítala, že za ní stojí pan Shepherd. Poznala ho podle vůně kůže, pomády a pánského pižma.

Dýchej, řekla si. Otočila se k němu.

Byl dokonalý majordomus. Ale jako kněz by byl ještě lepší. Měl určité charisma, plné nesmírné zbožnosti. Upřeně se na ni díval a očividně si to užíval.

„Dobré ráno, pane Shepherde,“ pozdravila ho paní Kingová jako každý den.

Její pravidlo znělo: *Moudře zvol první krok a pak je osud ve tvých rukou. Zvolíš-li ho však špatně, budeš zabnána do kouta a rozcupována na kousky.* Pan Shepherd našpulil rty. Byl na něj zvláštní pohled, vypadal jako zaslhlé nerozvitě růžové poupě.

„Ty klíče,“ prohlásil a natáhl ruku.

Takže jde rovnou na věc. Obešla ho a zadívala se na něj. Chtěla si v mysli uchovat jeho tvář, protože později, až bude všechno v běhu, by to mohlo být velmi užitečné. Dodá jí to potřebné povzbuzení.

„Ještě jsem to tu nedodělala, pane Shepherde,“ oznámila mu suše.

Udělal krok zpět, aby zachoval vzdálenost mezi nimi. „Teď už to není třeba, paní Kingová,“ řekl a pohlédl na dveře.

Ostatní služebnictvo jistě poslouchalo. Cítala, jak se tisknou ke dveřím, aby co nejlépe slyšeli, schovaní ve stínu. V duchu si je rozmístila jako šachové figurky: šofér a podkoní na dvoře, služebné na zadním schodišti. Rozrušená kuchařka ve spíži, žmoulající kapesník. William, osamocený v kanceláři pana Shepherda, pod přísným dohledem. A nahoře Alice Parkerová, která se drží stranou od problémů. A všichni sledují hodiny. Jako by celý dům čekal, že se všechno zastaví.

„Nikdy nenechávám práci nedokončenou, pane Shepherde,“ oznámila mu, když ho obcházela. „To přece víte.“

Zamířila ke dveřím.

Viděla, jak se postavy rozprchly, schovaly se do spíží, komor a kanceláří.

Její boty na studené dlažbě hlasitě klapaly. Cítila studený, vlhký vánek, který sem proudil ze zadního schodiště, a přemýšlela: *Bude mi to chybět? Chlad, neustálý pach karbolky ve vzduchu?* Nebyla to příjemná vůně, ale byla jí povědomá. Zvláštní, jak si člověk po takové době na některé věci zvykne. Bylo to dokonce až děsivé.

Pan Shepherd ji následoval. Byl jako úhoř, tlustý a záludný, ale když chtěl, uměl se pohybovat velmi rychle.

„Paní Kingová,“ zavolal na ni, „včera večer jsme vás viděli v pánské části pro služebnictvo.“

„Já vím,“ odsekla paní Kingová přes rameno.

Z kuchyňské chodby vedlo strmé schodiště do předsíně. Nespouštěla oči ze zelených dveří nahore, které představovaly přepážku mezi dvěma odlišnými světy. Na druhé straně jako by vzduch zřídil a světlo bylo mléčné a jasné. „*Nechodte tam!*“ vykřikl Shepherd.

Paní Kingová si z něj nic nedělala. Když jí Shepherd rozkazoval, šimralo ji v nose. „Musím ještě něco zkontrolovat,“ řekla.

Rozeběhl se za ní, až staré schodiště zasténalo.

No tak, pomyslela si paní Kingová, *chceš mě pronásledovat?*

„Zůstaňte tady,“ nařídil jí a natáhl ruku, aby ji zadržel.

Zastavila se. Nechtěla před ním utíkat.

Chytil ji za zápěstí a jeho tlusté prsty se jí zarývaly do kůže. Z jeho dechu cítila zatuchlinu, ale neodtáhla se. Udělala to, co nenáviděl ze všeho nejvíc. Podívala se mu přímo do očí.

„Co jste *dělala* včera večer, paní Kingová?“ zeptal se.

Shepherd začal v průběhu let plešatět a zbylo mu jen pár krátkých, nepoddajných chomáček vlasů nad čelem. Přesto si je stále natíral pomádou a bezpochyby si vlasy každé ráno jeden po druhém pečlivě voskoval.

„Možná jsem náměsíčná.“

„Možná?“

„Ano, možná.“

Pan Shepherd mírně povolil sevření. Všimla si, jak se mu svažilo čelo

při přemýšlení. „Dobře, to ovšem mění situaci. Takhle bych to mohl madam vysvětlit.“

„Ale říkám *možná*,“ usmála se paní Kingová, „*možná* jsem byla vzhůru.“

Pan Shepherd jí přitiskl zápěstí k zábradlí. „*Klíče*, paní Kingová.“

Zadívala se na zelené dveře. Dům se před ní tyčil, obrovský a nedosažitelný. Odpověď, kterou potřebovala, byla tam nahoře. Věděla to. Schovaná nebo rozřezaná na kousky, ale byla *tam*. A stále čekala na to, až ji někdo najde.

Budu se pro ni muset vrátit, pomyslela si.

Zamířila do pokoje určeného pro hospodyni... zatím ještě do svého pokoje. Pan Shepherd zůstal stát ve dveřích a bránil světlu, aby pronikalo dovnitř. Teď už s jistotou věděla, že tohle místo patří do minulosti. Nebyl to útulný pokojík, připadal jí stísněný. Na stole ležel dárek, který dostala od pána asi před měsícem, kdy oslavila třicáté páté narozeniny. Daroval jí modlitební knížku, všem svým sluhům dával modlitební knížky se zlacenyými ořízkami a saténovými stuhami.

Když podávala panu Shepherdovi klíče, zvedla hlavu.

„Nemáte další?“

Zavrtěla hlavou.

„O vaše osobní věci se postaráme. Můžete si pro ně přijít...“ zamyslel se, „až nastane správný čas.“

Paní Kingová rezignovaně pokrčila rameny. Ať si klidně v jejím pokoji slídí, čichají k povlečení a zkoumají umyvadlo, jak chtějí. Pokud jim to udělá radost, ať klidně rozdají i její šaty. Prosté seržové šaty s upjatým límečkem, bez jakýchkoli příkras, které z každé služky udělají jiného člověka. *Nejlepší bude, když si vyberete nové jméno*, řekli jí, když tu nastupovala jako služebná. Zvolila si jméno Kingová. Mračili se, nelíbilo se jim to – ale trvala na svém, protože díky němu se cítila silná, neporazitelná.

Paní přišla až později, když se stala hospodyní. Samozřejmě, že žádný pan King nebyl.

Vzala si jen kabát v barvě námořnické modři a kloboukové spony, všechno ostatní složila do černé kožené cestovní brašny. Zbývala jí už jen jedna věc, kterou musí udělat. Vytáhla zásuvku psacího stolu a vydala hromádku papírů.

Hodila je do ohně, kde okamžitě vzplály.

Pan Shepherd se k ní přiblížil. „Co je to?“

„Jídelní lístek a nějaké dopisy,“ odpověděla paní Kingová a všechny svaly na hrudi se jí stáhly.

Balíček byl převázaný stužkou, sledovala, jak v ohni tmavne. Červená se proměnila v hnědou, pak zčernala.

„Cože?“

Otočila se a upřela na něj pohled. Očima znepokojeně těkal po místnosti, jako by hledal něco, co přehlédl. . . , nějaká tajemství ukrytá ve zdech tohoto pokoje.

„Na ples slečny de Vriesové,“ vysvětlila.

Pan Shepherd se na ni zadíval. „Madam se nebude líbit, že jste je spálila.“

„Všechno jsem zařídila,“ řekla paní Kingová s chladným úsměvem. „Může si je odtud vzít.“

Zadívala se na stuhu na mřížce v krbu. Už to nebyl satén, jen popel. Jak rychle se změnila, odhmotnila. . . a za chvíli se rozpadne na prach.

Shepherd ji vyvedl chodbou pro služebnictvo na dvůr, ale už se jí nedotkl. Prošli kolem portrétu pána domu, který visel nad dlouhým stolem. Přes roh rámu byla uvázaná široká černá stuha. Přemýšlela, kdy Shepherd portrét sundá, když už je po pohřbu. Pověsí místo něj portrét madam, něco v jemných levandulových odstínech? Kdyby to udělal, všem by z toho běhal mráz po zádech. Ta žena měla oči jako dva kusy ledu. Paní Kingová předpokládala, že Shepherd bude otálet, jak jen to půjde, truchlil pro svého pána déle než kdokoli jiný.

Doufám, že se na tohle všechno díváte z nebe, pomyslela si při pohledu na portrét. Nebo odkudkoli, kde teď jste. Snad vám nechali oči otevřené, abyste mohl sledovat, co s tímhle domem udělám.

Dům. Kdysi ho obdivovala. Byl větší než všechny ostatní na Park Lane. Mohutná hmota složená ze sloupů a arkýřů, vysoká sedm pater od sklepu až po půdu. Nově postavený dům se zářivě bílou omítkou, za níž byly diamantové peníze. Pohlcoval světlo, všechno kolem něj jako by se scvrkávalo. Sousedé ho nenáviděli.

Existoval snad někdy nějaký dům v Londýně v tak přepychovém a úžasném stylu? Nekonečné plochy ledově bílého mramoru a lesklých parket. Stěny zdobené francouzským hedvábím, rokokovým tářlováním a sloupy. Všude zavedená elektřina, napětí pulzující ve zdech, lustry velké jako větrné mlýny. Obrovské plynové krby. Spousty vyleštěného skla, páchnoucího octem.

A všude, v každé místnosti, od podlahy až ke stropu, takové *poklady*: ohromné obrazy Van Dycka, obří křišťálové vázy plné karafiátů. *Umělecké předměty* ze zlata, stříbra a nefritu, cherubíni s rubíny místo očí a smaragdy místo nehtů. Pohovky potažené zebří kůží v salonu, baccaratové stoly vykládané ořechovou dýhou a slonovinou, plameňáci z růženínu a onyxu strážící vchod do koupelen. Nemluvě o knihovně s nejdražší soukromou sbírkou v Mayfair.

Červený salonek, oválný salonek, taneční sál – vše vyzdobeno pavími pery, lazuritem a nekonečnou záplavou bílých lilí.

Na paní Kingovou už to ale žádný dojem nedělalo.

Nepodala panu Shepherdovi ruku. „Budu se za vás modlit, paní Kingová,“ řekl.

„To udělejte.“

Předpokládala, že služebnictvo už nahoře uklízí její pokoj. Děvčata

drhla podlahu horkou vodou s krystalky sody a odnášela povlečení k vyprání, aby po ní nezůstaly žádné stopy.

Dávala si pozor, aby se cestou ven neohlédla. Nevhodný pohled by ji mohl zradit, zkazit vše, co se teprve rozjíždělo. Když přecházela dvůr, na portiku obrovského mramorového mauzolea přistál holub. Už se na Shepherda ani nepodívala, nesklonila hlavu v úctě ke starému pánovi. Místo toho hrdě prošla kolem něj.

Vyšla na ulici, z dálky slyšela hukot motorů. Všimla si trsu divokých máků vyrůstajících z pukliny v dlažebních kostkách. Byly zanedbané, pošlapané, toužící vystrčit své květy vzhůru k nebi. Utrhla jeden, stiskla v dlani křehký karmínový okvětní lístek a držela ho v teple. Vzala si ho s sebou.

Její první krádež.

Nebo spíše: první *náprava*. Tohle vůbec není *krádež*.